

VAQIF OSMANOV

SEVGİNİN UZUN YOLU

(hekayə)

İlk bahar günəşinin həyatverici nəfəsindən dəniz-kənarı Milli park əl-əlvən libasa bürünmüş, dənizin kövrək ləpələrinin həzin və lirik pıçıltıları, bülbüllərin, tutuqşuların, sərçələrin, qaratomyuqların şux nəğmələri, qağayıların "gülüş"ləri ələmi başına götürmüşdü. Ağacların yarpaqları düymə yuvalarından, çiçəklər tumurcuqlardan gizlin-gizlin boylanırdı. İki gənc parkdakı oturmaqda üzü Xəzərə tərəf əyləşib gözlərini dənizlə üfütün bir-birini ağışına aldığı uzaqlara dikib hər dərdən bir nəse pıçıldaırdılar. Gözlərindəki məmnunluğu açıq-aydın hiss etməmək mümkün deyildi. Dörd illik tələbəlik ömrünün acılı-şirinli anlarını bir qiymətli kitab kimi vərəqləyir, nələr itirdiklərini, nələr tapdıqlarını maraqlı filmin ayrı-ayrı kadrları kimi gözlərinin önünə gətirirdilər. Sevinirdilər ki, tapdıqları, qazandıqları itidiklərindən qat-qat çoxdur. Onların yaddaşında tələbəlik illəri şərəfli həyat məktəbi kimi qalacaqdı. Ötən dörd ildə onlar bir-birində qarşılıqlı inam, etibar, ən ümudəsi saf sevgi tapmışdılar...

Pıçıltılara ara verib hər kəs üreyinin dilsiz səsinə qulaq asırdı. Sabit gələcək günləri vərəvür edirdi. Gültən isə Bakıya gəldiyi ilk gündən bu günə doğru xəyalı səyahətəydirdi...

Sentyabrın ortaları təbiətin bütün gözəlliklərini özündə birləşdirən Qartallı kəndindən gələn avtobus beynəlxalq vəqzala çatıb yerə düşəndə Gültən özünü qarğa bazarına düşmüş kimi hiss elədi. Dərhal atasına tərəf boylanırdı. İnsan selinin içində atasını görməyəndə həyəcanlandı. "Bu basabasda atamı itirə bəğrim çatlayar" - qorxusu ilə gözləri hədəqəsindən çıxdı. Atasının avtobusun yük yerindən çantaları götürmək üçün növbədə dayandığını görüb üreyi yerinə gəldi.

Bir tərəfdən də üzü çox üzler, gözləri çox gözler görmüş taksi sürücüləri onu əhatəyə alanda, hərasininin

ağızından bir qəsəbənin, küçənin, yaşayış məntəqəsinin adını eşidəndə Gültənin al yanaqları daha da allandı. Dilini boğaza qoymayan saqqallı gənc oğlana sət cavab verdi:

-Nə bilim hara gedirəm? Onu atam bilir.

Saqqallı oğlan qızın qızarmış üzünü görüb dinnməz-cə aralandı...

Yasamalın hansısa küçəsinin dərəyə sallanan dala-nında ev kirayə etdiyini atası Gültənə demişdi. Atası çantaları götürüb onun yanına gələndən sonra qırsaq-qız sürücülər daha da fəallaşdılar, Gültəndən əl çəkib atasının üstünə şığırdılar, "bazarlığın", daha dəqiqi, "hərrac"ın davamını Gültənin atası Qurban kişi ilə davam etdirirdilər. Onlar hal əhli idilər, avtobusun sir-sifətindən, sərmişlərin ləhcəsindən avtobusun haradan gəldiyini əzbər bilirdilər, soruşmağa, tarafətə baxmağa ehtiyac yox idi. Arada artistlik edib həroni öz ləhcəsinə uyğun danışdırmaqla müştərinə ələ keçirməyə çalışırdılar. Bəziləri sərmişlərin çantalarını götürüb avtomobillərinin yük yerinə qoymaq üçün "müharibə" etməyə hazır idilər...

Yasamalda atasının kirayələdiyi həyat evinin otağı dərnsqal olmaqla yanaşı, həm də yarıqaranlıq yarızəməydi. Otaqda iki çarpayı, iki stul, balaca bir masa və küncdə "ceyran" sobası vardı. Bir də Gültənin otaq yoldaşı olacaq ikinci kurs tələbəsi Güllü. Uzaqdan salamlaşdılar. Evin sahibəsi yağlı dilini işə salmışdı. Evi istəyənin çox olduğunu, on beş gün Gültəngili gözlədiyini, qiymətin ucuzluğunu təzə kirayənişinin gözüne soxub matahını tərifiyyəirdi. Gültən Sahibə xalanın üyüdüb tökdüyünü eşitmək halında deyildi, gözləri otağın dörd divarını gəzirdi, otağın pəncərəsinə tapa bilmirdi. Düşünürdü ki, əgər pəncərə yoxdursa, zəif günəş işığı otağa haradan düşür? Birdən otağın pəncərəsinin, daha doğrusu, pəncərəni əvəz edən nəfəsliyin

tavanda olduğunu görəndə gözlərini inanmadı. Tavanda pəncərə? Bir romantik adam lazıymıydı ki, gecələr Ayla, ulduzlarla həmsəhbət olsun...

Ucqar dağ kəndi Qartallıdakı evləri gözünün öntünə gəldi, bir az da kövrəldi Gültən, evdən çıxdığı yeddi-səkkiz saat olsa da. Beş otaqlı evlərinin hər otağının iki-üç pəncərəsi vardı. Gündüzlər Güneş, gecələr Ay otaqda onlarla bərabər yaşayırdı. Hər otaq az qala bir voleybol meydançası ölçüdəydi. Gültən niyə otaqları voleybol meydançası ilə müqayisə edirdi? Çünki o, Qartallı kənd məktəbinin ən məşhur voleybolçusu, komandanın kapitanı idi, vurduğu zərbələri qaytarmaq çətin məsələydi. Qaraqabaq, qarabuğdayı, üst dodağı xəfil tüklərlə örtülmüş, ala gözlü, suyuşun Gültənin boyuna hətta oğlanlar da həsəd aparırdılar. Boyu az qala iki metrə çatırdı. Kənddə onu "sərv boylu" çağırırdılar...

Qurban kişi övladlarını halal zəhmətiylə böyüdürdü. O, fermer təsərrüfatında əlindən çox inək bəsləyirdi. Təsərrüfatın məhsulları; süd, qatıq, xama, şor və pendir rayon mərkəzindəki ərzaq mağazalarında satılırdı. Bütün ailə - ata, ana, uşaqlar burada çalışırlar. Onları zəhmət və dağ günəşi bərkitmiş, sağlam, gümrah etmişdi. Ailənin dörd qızı və üç oğlu məktəbdə biliyinə, davranışına görə də barmaqla sayılır, başqa şagirdlərə nümunə göstərilirdi. Mis kimi möhkəm olan Gültənə kəndin oğlanları gözlərinin ucu ilə də olsa baxa bilməzdilər. Ciddi, ötkəm, sözünün ağası olan qıza həm də kənd oğlanlarının diqqəti az idi. Kənd oğlanlarını ancaq televiziya kanallarında gördükləri şou-biznes lediləri və "papaclarının gül balaları" - nörmənazik, ağ əllərinin damarları görünən qızlar daha çox maraqlandırır. Onlar hələ "ağ ayran" və "qara kişmiş" məsələndən xəbərsiz idilər...

Sentyabrın 15-də Gültən tələbə kimi Dövlət İdarəçilik Akademiyasına ayaq basanda özünü qeyri-adi aləmdə hiss etdi, heyrətləndi və qürur hissiylə sevinirdi. Berli-bazokli vestübilləri, auditoriyaları o, arzularında, xəyallərində təsəvvür etmişdi. Bu gün həmin xəyallar gerçəkləşmişdi. Öz üreyində yaxşı mütəxəssis, Vətənə gərəklili övlad olmaq üçün var qüvvəsini əsirgəməyəcəyinə and içdi. İki gündən sonra Şəhidlər Xiyabanında tələbə yoldaşları ilə birlikdə ucadan tələbə andı içəndə, tələbə biləti və qiymət kitabçası alanda sevincinin zirvəsindəydi...

"Dövlətin idarəedilməsi" fakultosinin birinci kursunun qrupu "zərgər dəqiqliyi" ilə təşkil olunmuşdu, qızlarla oğlanların sayı bərabəriydi. Tələbələrini əksəriyyətinin üzündən "yağ" damırdı. Hiss olunurdun ki, onlar süd gölünün sonalardır. Əlbəttə, bəzi oğlanlara "sona" deməyə adamın dili dönmürdü. Amma çoxu sonaxasiyyət idi. Qayıdandan, azadkürüklükdən, elmdən, səmimiyyətdən, fiziki öməkdən uzaq gənclərin bu qə-

dərinə gərəsən necə bir yərə toplanmışdılar? Dünyanın əksər musiqi qruplarına, öndərbədi əcnəbi mahnılarına başlarını yelləyə-yelləyə "həvəs"lə qulaq assalar da, milli musiqimizin incilərindən, milli ruhdan və düşüncədən xəbərsizdilər, məşhur elm və incəsənət xadimlərimizin adını soruşanda dodaq büzdürdülər. Qoşma, gəraylı, dodaqdeyməz, təcnisdən, səhbət düşündə təəccüblənirdilər, donuq gözlərindən "o nədir?" sualı pırtlayıb məchul boşluqda itib-batırdı.

Bir gün tənəffüsdə Sabitlə başının tükləri darağın dişlərinə həsrət uzun saçlı, üzündə bütün əlamətləri görünməyən oğlanın dialoqunun son cümləsini eşidən Gültən yerində donub qaldı:

-Dodaqdeyməz nədir, alə? Egibdü, ağzına getəni danışma, qızlar eşidər, biabır olarsan. Səksualni danışsən, alə...

Sabitin atası və anası kənd müəllimləridir. Evlərinədəki kitabxanada beş mindən çox kitab var. Atası beş şeirlər kitabının müəllifidir, aşiq yaradıcılığına dərinləndən bələddir, qoşma, təcnis, dodaqdeyməz yazır. Elmi işi ehtiyac ucbatından yarımqıq qalıb. Məktəbdə poeziya deməyi yaratdıb, Sabit də dərəcənin fəali idi.

Gültən və Sabit o biri yoldaşlarından çox fərqlənirdi. Birincisi, geyimlərinə görə. Elə tələbələr vardı ki, həftədə bir kostyum, ayaqqabı geyinirdilər. Köynəklərindəki söyüşlərin mənasını ancaq ingilis dilini mükəmməl bilənlər başa düşürdü. Dərindən sonra müxtəlif restoran və barlarda əylənlərinin sərbəstliyini o birlər ağzıaçıq dinləyirdilər. Hətta qızlar da bar məcəraları ilə öyünürdülər. Qızların əksəriyyətinin geyimini təsvir etməyə dil "utanırdı". Balaqlarında beş-altı yırtığı olan qızların şalvarları elə bil quduz itin ağzında çeynənmişdi, hətta ayıb yerlərinin yaxınlığındakı saçaqlı dəşiklərdən görünən əzalarına oğlanların, müəllimlərin ağcöz baxışlarından həzz alırdılar.

Edilya isə etika və əxlaq cəhətdən daha "irəli" deyirdi. Elə otaq geyinirdi ki, otəyi açıq köbəyindən bir qarış aşağıda, arxası lap arxaya, şəffaf koftasından irəli çıxması sinəsi isə nənki tələbə dostlarının, hətta ahil professorların gözüne girirdi. Açıq sinəsindəki barmaq qalınlığında zəncir şahmar-ılan kimi aşağı salınmış nəyinsə keşiyini çəkirdi. Bilmək olmurdu zəncirin qiyməti nazir papasının necə illik maası dəyərindədir. Saçlarında göy qurşağının spektrindəki rənglərdən çox çalarlar "göz oxşayırdı". Leonardo da Vinçinin onu görmək qisməti olsaydı əvəzolunmaz "şedevr"lər yaradardı...

Sabit və Gültən bu analoqu olmayan nəhəng, qeyri-adi "materik" in - qrupun içində "kiçik, müstəqil, "bloklara qoşulmayan "iki dövlət" idi. Qrupun qanunları onlara adi deyildi. Onlar günlər keçdikcə bir-birinin xarakterini, "siyasət"ini öyrənməklə, təhlil etməklə məşğuldular, dərslərdən geri qalmamaq üçün mütl-

limlərin hər cümləsini yazmağa soy göstərənə tələbə yoldaşları əsl "kef" dəyidilər. Oğlanlar qızların, qızlar isə oğlanların qulağına ağzını dürtüb pıçapıçla Sabitlə Gültəni müzakirə obyektinə seçərək, onların "kəndçi" xislətini lağa qoyurdular. Auditoriya çadır toylarına benzəyirdi, ağzı deyənə ancaq ağızların dirəyidi qulaqlar eşidirdi.

"Papalarının gül balaları"nın süzgün, ehtiraslı baxışlarından hiss olunurdu ki, onlar bir-birinə biganə deyillər. Günlər ötdükcə dərs qurtaran kimi qol-boyun metroya ənənələr, yaxınlıqdakı Avropa üslubu ilə bəzədilmiş yarıqaranlıq kafe-barın qaranlıq küncündə "aclarımı öldürənlərin" sayı gündən-günə çoxalırdı.

Gültənlə Sabitin yolları yaxınlıqdakı metroda ayrılırdı...

Gələcək "idarəetməçi"lərin qarşısında kitab, dəftər, qələm əvəzinə əcnəbi ölkələrin dəb, yaxud erotik jurnallarını hamı görürdü. Müəllimlər də. Qızlar və oğlanlar şəkillərə baxıb nəyisə araşdırır, geniş "analitik təhlillər" aparırdılar. Qulaqlarındakı qulaqlıqlarla cazın, rökun, repin "schirli" alomində uyuyanların beyni dumanlıydı, lap bardakı kimi. İdarəetmə unudulmuşdu...

Orta yaşlı, gödək ətəkli, novruz yumurtası kimi bəli-bəzəkli müəllimə də öz "iş"indəydi, tələbələrə müstəqil dövlət quruculuğu, idarəedilməsi mövzusunda mühazirə oxuyurdu. Gültən və Sabitdən başqa hamının gözündən oxunurdu ki, görəsən bu nə danışıq?

Sabit uzunmüddətli, həssas müşahidələrdən sonra özünə həmsöhbət tapacağına əmin olub sevindi. Bu Gültən idi. Söhbətinin "quru" alınacağını anlasa da elmdən, bilikdən, ali məktəblərə qəbul qaydalarından, test üsulunun mənfii və müsbət tərəflərindən fikir mübadiləsinə başlayıb söhbətə körpü salmaq qərarına gəlirdi:

-Gültən, test üslubu ilə qəbul qaydalarına münasibətin necədir?

Sabitin ürəkəlib ona yaxınlaşacağını Gültən gözləyirdi, amma bunu çoxdan arzulayırdı. Sabit kimi ədəbi, təmkinli və intellektual oğlanla həmsöhbət olmaq, fikir mübadiləsi etmək, onun daxili aləmini öyrənmək onun üçün maraqlıydı.

-Əslində müsbət deyil. Əlbəttə, bu mənim subyektiv düşüncəmin məhsuludur. Qəbul etməyə bilsən.

-Amma mənim üçün çox maraqlıdır, Gültən. Sabitin hər cümlədə doğma insan kimi "Gültən" deməsi Gültəni diksindirirdi. Özü isə ona "Sabit" deyə müraciət etməyə çətinlik çəkirdi.

-Məno elə gəlir ki, test üslubu müstəqil düşüncəyə əngəl törədir. Bəzən heç anlamadığın sualın cavabını tapırsan. Lap lotereya kimi. Cavablardan biri odur axı. Bunu intuisiya adlandırsalar da mən təsadüf deyirdim. Bir də bütün təsadüflər zərurətə, həqiqətə çevrilə bilər.

məz ki..

-Gültən, atam deyir ki, onlar ali məktəblərə qəbul zamanı imtahanlar şifahi və yazılı olurdu. Şifahi imtahanlarda bilet şəkil, bir qədər fikirləşib biletin qi sualına cavab vermişlər. Ədəbiyyatdan yazılı imtahanlarda isə insanın biri sərbəst mövzuda olardı. Bu inşada hər kəs öz daxili dünyasını açmağa çalışardı. Bu zaman abituriyentin təxəyyülü və dünyagörüşü üzə çıxardı.

-Əlbəttə, bu çox yaxşıydı. İndi də belə olsaydı dödəqəyməzə dödəqə bütən nədanlar az olardı...

Belə diskussiyalar iki gəncin arasında tez-tez olurdu. Tələbə yoldaşları buna "boş söhbətlər" deyirdilər. Tənəffüsdə Gültənlə Sabitin söhbətinə qulağını şəkiliyən Edilya gözələrini hind kinolarındakı ifritə qadınlar kimi süzürək:

-Sizin fikirlərinizdən lap tövlə iyi gəlir, - deyərək anormal arxasını oynada-oynada onlardan aralandı.

Gültən pərtliyini bildirməməyə çalışaraq fikirlər burulğanında vurnuxurdu: "görəsən, Edilya haradan bilir atamın fermer təsərrüfatı - inək ferması olduğunu. Bilmirəm "tövlə iyi" sözü təsadüfdümü? Axı Sabitdən başqa heç kimlə bu barədə danışmamışam". Sabit də qanıqara görünürdü...

Ha başını yordu, yeri-göyü alt-üst elədi, bir nəticə hasil olmadı: "yeni Sabit bunu deyər ki? Yox, inanmıram". Gültən Sabitə inanırdı...

Günlərin bir günü Gültən kirayənişin qaldığı otaqda "Fəlsəfə"dən seminara hazırlaşdı. Dərsə başı qarışdığından Sahibə xalının oğlu Ağarzanın otağa nə vaxt girdiyini hiss etmədi. Ağarza ağzının suyu axaxa ona Məşədi İbad Gülnazə baxan kimi baxırdı. Gültəni üşütmə tutdu. Axı onlar həyətdə üz-üzə gələndə heç salamlaşmırdılar da. Görəsən, hansı niyyətlə otağa gəlib? Ağarza yaxınlaşıb Gültənin əlindən tutmaq istərkən Gültəni soyuq tər basdı. Əlləri titrədi, nəso soruşmaq istədi. Dili kilidlənmişdi. Ağarza çarpayıda oturan Gültənin dizlərinə əlini qoyub dödəqalarını onun dödəqalarına yaxınlaşdırmaq istəyən anda güclü şillə səsi Gültəni ayıltı. Gültən necə cəsarətləndiyini özü də bilmədi. Ağarza sifətində beş barmaqlı şillənin qıpqırmızı izi ilə "vay məmə!" böyürərək özünü həyətdə atdı. Səso gələn Sahibə xalə oğlunun sifətindəki şillə "şokli"ni görüb Gültəni qınamdı:

-Ay insafsız, necə qıydın balama? Görmürsən, halıdır?

"Hallı" nə deməkdir?" - Gültən özü-özünə sual verdi. Bu sözü birinci dəfə eşidirdi...

O gündən Gültən Ağarzanı həyətdə az-az görürdü. Onda da Ağarza pişikdən qorxan siçan kimi qaçıb özünü qapıdan qorəri salırdı...

"İdarəetməçilər" Milli parka - dəniz sahilinə gəzinti-yə çıxarkən Gültənlə Sabit də ilk dəfə onlara qoşulmuşdular. Birdən hay-küy parkı başına götürdü:

-Ay uşaqlar, köməyə golin! Edilya selfi çəkmək istəyərkən dənizə düşdü. Tez olun, boğulur, tez olun!

İmdad diləyən uzun saçlı daraq, sifəti tük görməyən oğlan idi. Sahildən üç metr aralıda dayanıb Edilyanın məzətli suda batıb-çıxmasına tamaşa edirdi. Cənab dostlarının onu xilas etmək niyyəti, daha doğrusu cürəti yox idi. Bu an kimsə sahildən dənizə baş vurdu. Onu həvada ikən Gültən tanıdı. Sabit ovumun üstünə şığıyan qarad kimi suda yox oldu. Gültən özüna gəlməmiş Sabit Edilyanın saçlarından yapışmış onu sahilə tərəf sürüyürdü. Sabit Edilyanı yərə uzadıb ilk tibbi yardım edəndə - orqanizminə dolmuş suyu xaric etməyə çalışanda da Sabitin yanında Gültəndən başqa kimsə yoxuydu. Gültən dodaqlarını Edilyanın dodaqlarına yapışdırıb ona nəfəs verəndən sonra o, əllərini və ayaqlarını tərpətməyə başladı. Dostları hələ də meyid bilib ona yaxınlaşmağa qorxurdu. İki-üç cəhddən sonra Edilyanın üzündə həyat əlamətləri görünməyə başladı.

Təcili tibbi yardım maşını gəlib Edilyanı aparandan sonra hamı dağılırdı. Sahildə iki nəfər qoşa heykəl kimi dayanmışdı, Sabit və Gültən. Gültən Sabitin üzünü, gözlerini, əllərini özünün cib dəsmalı ilə təmizləməyə çalışırdı. Mazutu təmizləmək zülm idi. Sabiti üşitmə tutmuşdu, dişləri şaqçıldayırdı. Gültən taksi sifariş edib Sabiti evlərinə aparmağı qərara aldı. Onu tək buraxmadı. Arxa oturmaqda Sabitlə yanaşı oturan Gültən başını Sabitin məzətli pəncəyinin çiyninə qoyaraq xəyallar deryasında üzürdü...

Sabitin düşüncələri daha "ağır tonnaajlı"ydı: "Akademiyaya qəbul olunanaqəd dövlətçilik, hüquqi prinsiplər, demokratik cəmiyyət haqqında cild-cild kitablar oxumuşam, idi də mütaliədən doymuram. Vətən biz gənclərin çiynində yaşamaqdır. Amma hər dəfə auditoriyaya girəndə şübhə qəlbimi didir. Nəinki dövlət, heç əlli nəfərlik auditoriyanı idarə etmək qabiliyyəti olmayan professorları, dosentləri, onlardan qıyrınməli olan tələbələri görəndə bədbinliyə qapılırım. Bəlkə dövləti də belə idarə etmək olar? Yox, dövlət belə idarə olunsa, cəmiyyətdə kaos, anarxiya yaranar. Dövlət etibarlı əllərdədir"...

Bir həftədən sonra Edilya dərslərə davam edirdi. Baxışlarındakı Sabito qarşı dəyişikliyi Sabit də, Gültən də hiss etmişdi. Mühazirələrin birində "gözləçə" Sabitin yanında özüne yer ələyöndə Sabitin "dalağı sancdı". Gültən Edilyanın arxasında oturmuşdu. Mühazirənin şirin yerində Edilya ağızını Sabitin qulağına yaxınlaşdırdı:

- Sabit, sənənlə ciddi söhbətim var.
- Buyurun.
- Mənimlə "siz"lə yox, "sən"lə danış. Lap qısaca desəm, mən sənə vurulmuşam.
- Elə birdən bira?
- Sən nə qərübə oğlansan. Sənin övozinə mən sev-

gimi elan edirəm. Sən buna şübhə edirsən?

"Kəndçi"ni sevdiyinə necə inanım?

-Köhnə söhbətləri qurdalama. Atama sənənlə barən-dən çox danışımaq. Deyir ki, Sabiti bizə gətir. Bizimlə tanış olsun. Akademiyayı qurtaran kimi mənim biznəsimi o, idarə edəcək. Ayda iki-üç dəfə xaric gədəəcəyik. Bizim yaşayacağımız villa "milyonçilər məhəlləsi"ndə uzaqdan diqqəti cəlb edəcək.

-Edilya, bir şeir var ey, "daha nağıllara inanmıram mən".

-Biy, nağıl niyə olur?

-Mən sizə golin köçöndə icazə verəcəksinizmi kəndimiz gedim, doğmalarımı görüm? Anan məni tək buraxacaqımı? Bir də, Edilya xanım, sənənlə təkliflərdən "tövlə iyi" yox, lap peyin qoxusu gəlir. Yox, mən sizin ifunətli kanalizasiyanızda tez boğularam. Sənənlə könül açan saçları uzun, üzü tükə həsrət oğlanı üzmə. Siz ki, bir-birinizə yarasırsınız.

-Axı o, heç kəşiyə oxşamır?

-Nə olsun, sənənlə pəpanın süd gölündə o, məmnuniyyətlə üzər. Taylı tayımı tapmasa, günü ah-vayla keçər, deyib babalarımız.

Bu sözlər Edilyanın üzünə tərs şillə kimi dəydi. Arada dönüb arxaya - Gültənə də baxdı. Gültən onun üzündə ikinci dəfə həyat əlamətləri görmürdü...

Axşamüstü. Dənizdə yuxudan oyanan Günəş səhərin göydələnlərinin arasında gizlənpəçə oynayırdı. Dəcəl uşaqlar kimi iki gəncin gözələrinə işıq salırdı, yatmaq fikri yoxuydu. deyəsən. Günəş onların pünhan pıçiltılarını daha yaxından eşitmək, sevgiyə bənlənmiş gözələrinə daha da nurlandırmaq üçün zamanın çərxini dayandırmaq, bu günün sevgi anlarını uzatmaq istəyirdi. Onların dilsiz baxışlarına, ürəklərinin sözsüz pıçiltılarına, ilahi sevgisinə Günəş məhrəban ana kimi sevinir, şahidlik edirdi. Gənclərsə əzəmlərində idi:

-Gültən, artıq dörd idir ki, sənənlə ümərənim telləri ilə gəndördüyüm suallar ünvanına çatmır.

-Hansı suallar, Sabit?

-Eh, sən nə qərübə qızsan, həm də qeyri-adi.

-Anladım mənim qərübəliyimi, qeyri-adılıyımı.

-Niyə belə soyuqsan? Səndən cavab gözlədiyimi bilmirsen?

-Məni soyuqluqda suçlayan oğlan, sən bu suallara cavabı çöxdən tapmalıydım...

-Haradan tapım, Gültən?

-Gözlərimdən, Sabit.

-Sənənlə gözələrinə baxmaq olarmı, Gültən?

-Olar, Sabit, olar.

-Bunun üçün bu qədər uzaq yol gəlməliydik ki, Gültən?

-Bu yolu sən uzatdın, Sabit. Nə yaxşı ki, uzatdın...

dekabr 2019 - yanvar 2020.